

ע"פ 7474/19 - פלוני נגד מדינת ישראל, מתלוננות

בבית המשפט העליון

ע"פ 7474/19 - א'

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

המבקש: פלוני

נגד

המשיבות: 1. מדינת ישראל
2. מתלוננות

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי
בבאר שבע (השופט י' עדן) בת"פ 8107-09 מיום
10.10.2019

תאריך הישיבה: כ"ג בחשון התש"ף (21.11.19)

בשם המבקש: עו"ד משה מרוז

בשם המשיבות: עו"ד עודד ציון

החלטה

בקשה לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופט י' עדן) בת"פ 8107-09 מיום 10.10.2019, במסגרתו הושת על המבקש עונש של 48 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים ותשלום פיצויים לשלוש המתלוננות.

1. נגד המבקש, המציג עצמו כרב ומשמש כראש בית כנסת, הוגש כתב אישום בגין ביצוע מעשים מגונים בשלוש אחיות בהיותן קטינות. כתב האישום מגולל כיצד ביצע המבקש מעשים מגונים בקטינה א', בשנת 2012, בהיותה בת 8 שנים, עת ליטף את רגלה ומישש את חזה; בקטינה ב', בשנת 2012, בהיותה בת 12, עת נישק אותה על פיה; ובקטינה ג', בשנת 2018, בהיותה בת 14 וחצי, במספר אירועים שונים, נגע בה במקומות שונים בגוף, התחכך עם איבר מינו באיבר מינה וביקש ממנה לגעת באיבר מינו.
 2. ביום 14.5.2019 הורשע המבקש בכל המעשים שיוחסו לו בכתב האישום למעט לגבי שני פרטים עובדתיים, אשר נקבע כי לא הייתה להם משמעות ביחס לעצם ביצוע העבירות. ביום 10.10.2019 ניתן גזר הדין בעניינו של המבקש, במסגרתו נלקחו בחשבון מחד גיסא חומרת מעשיו, עברו הפלילי בעבירה דומה, ואת העובדה שלא לקח אחריות למעשיו, ומאידך גיסא מצבו הרפואי, גילו המבוגר (כבן 70) והעדויות החיוביות שנשמעו על ידי עדי ההגנה במסגרת הטיעונים לעונש. במסגרת גזר הדין גם צוין כי ראש ענף רפואת האסיר בשירות בתי הסוהר התייצבה לדיון והתייחסה לטענות בא-כוח המבקש, ומסרה כי המבקש יוכל לקבל כל טיפול אותו הוא מקבל במסגרת סל הבריאות, גם בעת מאסרו.
 3. ביום 11.11.2019 הגיש המבקש ערעור על הרשעתו הנסוב בעיקר נגד קביעות מהימנות שקבע בית המשפט המחוזי ביחס לעדויות המתלוננות. עוד נטען כי שגה בית המשפט בהרשיעו את המבקש בביצוע מעשים מגונים בנסיבות סעיף 345(א)(1) ו-(4) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 שעניינן היעדר הסכמה חופשית או קיומו של מצב המונע מהמתלוננת לתת הסכמה חופשית, על אף שרכיבים אלה כלל לא הוכחו. לחלופין, ערער המבקש על גזר הדין שניתן בעניינו בציינו התקיימותן של נסיבות אישיות המצדיקות לשיטתו התחשבות בו והשתת עונש שאינו כולל מאסר בפועל. לצד הערעור הוגשה הבקשה שלפני, במסגרתה נטען כי סיכויי הערעור טובים וכי מתקיימות בעניינו נסיבות אישיות המצדיקות עיכוב ביצוע העונש. ביניהן התנהגותו הטובה במשך הזמן בו היה משוחרר למעצר בית, העדר עבר פלילי, גילו, והתדרדרות במצבו הרפואי. עוד נטען, כי המבקש נאלץ לעבור שיקום לב בבית חולים ברזילי באשקלון 4 פעמים בשבוע, ועל כך הוסיף במסגרת הדיון שהתקיים לפני כי משירות בתי הסוהר נמסר למבקש כי לא יוכל לקבל סוג טיפול שכזה בין כותלי בית הסוהר.
 4. מנגד, משיבה 1 (להלן: המשיבה) טענה כי סיכויי הערעור נמוכים, נוכח העובדה שהערעור נסוב על קביעותיו העובדתיות של בית המשפט המחוזי, ומשהתקיים רכיב היעדר הסכמה והיעדר אפשרות ליתן הסכמה, על פי סעיפי האישום בהם הורשע המבקש. עוד נטען כי מדובר בגזר דין מתון בנסיבות העניין, כאשר בעברו של המבקש הרשעה נוספת בעבירה של מעשה מגונה בכח, כאשר גם בנסיבות אותו עניין הוא ניצל את מעמדו כלפי המתלוננת. כמו כן ניתן דגש לאינטרס הציבורי שאדם שהורשע במעשים כגון אלה יתחיל לרצות את עונשו בסמוך למועד מתן גזר הדין.
 5. לאחר עיון בטענות הצדדים ושמיעתם בדיון שהתקיים לפני, לא מצאתי עילה המצדיקה עיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת על המבקש.
- נקודת המוצא לדיון היא, כי משגזר בית המשפט את דינו של מורשע בדיון, יש לבצע את העונש לאלתר, ואין בעצם הגשת ערעור כדי לעכב את ביצוע העונש. בבסיס גישה זו עומדים מספר שיקולים וביניהם העובדה שלמורשע בדיון לא עומדת עוד חזקת החפות, האינטרס הציבורי בהרחקת גורמים המסכנים את הציבור והרתעת עבריינים פוטנציאליים (ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000) (להלן: עניין שוורץ); ע"פ 5773/18 אלקבץ נ' מדינת

ישראל(6.8.2018); ע"פ 9122/18 פתאל נ' מדינת ישראל(2.1.2019)). משכך, עיכוב ביצוע עונש מאסר, במיוחד כאשר מדובר בתקופה לא קצרה, ייעשה במשורה. כפי שנקבע בעניין שוורץ, בין השיקולים אשר יש לשקול במסגרת בקשה זו נמנים חומרת העבירה ונסיבות ביצועה; אורך תקופת המאסר שהושתה על המבקש; טיב הערעור וסיכויי הצלחתו; עברו הפלילי של המבקש והתנהגותו במהלך המשפט; ונסיבותיו האישיות. הנטל להוכחת התקיימותן של נסיבות המצדיקות מתן עיכוב ביצוע, רובץ על כתפי המבקש (ע"פ 2656/19 פלוני נ' מדינת ישראל (30.4.2019)).

6. ישום אמות המידה והשיקולים האמורים לענייננו מוביל למסקנה כי אין הצדקה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת על המבקש. המבקש, בעל עבר פלילי (אשר גם אם הוא ישן, אינו בלתי-רלוונטי) הורשע בעבירות מין חמורות בקטינות בגין נדון לתקופת מאסר לא קצרה (48 חודשים). בנסיבות העניין, לא הורם הנטל המצדיק עיכוב ביצוע עונש המאסר, ואין בסיכויי הערעור – הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין – כדי להטות את הכף לטובת קבלת הבקשה. זאת נוכח העובדה שברובו של הערעור על הכרעת הדין תוקף המבקש ממצאי מהימנות. אף טענות המערער באשר לסעיפי האישום בהם הורשע אינן מגדילות את סיכויי הערעור. כמו כן, בהינתן תקופת המאסר שנקבעה, אין חשש אמיתי כי דחיית הבקשה תרוקן את הערעור מתוכן. צודקת גם המשיבה כי בהינתן סוג העבירות בהן הורשע המבקש, קיים אינטרס ציבורי משמעותי לריצוי העונש באופן מיידי, בהתחשב באינטרס שעניינו הרתעת עבריינים מלבצע עבירות דומות (ראו למשל: ע"פ 3352/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (30.5.2019)).

7. יצוין כי גם אין מקום לטענות המבקש בדבר היעדר היתכנות קבלת טיפול רפואי מתאים בין כתלי בית הסוהר. כפי שציין בית המשפט המחוזי, בדיון שהתקיים לפניו ביום 25.9.2019, הובהר על ידי ראש ענף רפואת האסיר בשירות בתי הסוהר, כי "אם אכן קיימת דרישה רפואית, אנחנו נעמוד בכל דרישה רפואית... אם יש צורך רפואי אני לא חושבת שצריכה להיות מגבלה להוציא אותו, גם אם זה יהיה 4 פעמים בשבוע, בהתאם לצורך רפואי, וסל הבריאות".

בשים לב לכל האמור, הבקשה נדחית.

המערער יתייצב לריצוי עונש המאסר בפועל שהושת עליו ביום 8.12.2019 עד השעה 10:00 ב"ר דקל, או במקום אחר על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

ניתנה היום, כ"ו בחשון התש"ף (24.11.2019).

ש ו פ ט